

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. január 20-án.

Textus: János evangéliuma 4. rész 1-7. verse: „Amikor pedig megtudta Jézus, hogy a farizeusok meghallották, hogy ő több tanítványt szerez és keresztel, mint János – bár maga Jézus nem keresztelt, hanem a tanítványai –, elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába. Samárián kellett pedig átmennie, és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. Ott volt Jákób forrása. Jézus az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: Adj innom!”

Kedves Testvéreim!

Van egy olyan szó, amivel sok embert ki lehet kergetni a világból. Ez a kell. Ha valami kötelező, azt utáljuk. Nekünk ne akarja senki megmondani, hogy mit tegyünk, rosszabb esetben mit gondoljunk, még rosszabb esetben azt is, hogy hogyan gondoljuk. Szabad emberek vagyunk, akik magunk akarjuk eldönteni, hogy mi hogyan legyen.

A felolvasott igeszakasz látszólag teljes szabadságban zajlik. Egy vándortanító megy egyik helyről a másikra, a tanítványok elmennek ennivalót venni, egy asszony meg odajön a kúthoz vizet meríteni. Mindenki azt tette, amit akart. Mindez azonban csak a látszat. Minden úgy történt, ahogyan kellett. Nem volt előre leírva a terv, nem volt odaadva senkinek, mégis minden úgy történt.

Van egy olyan „kell”, ami nem kötelező, csak ha úgy történik, akkor minden a lehető legjobban történik. Vannak események, amik Istennél kerültek eltervezésre. Természetesen nem minden esemény történik Isten terve szerint, mert nem minden szereplő érti meg, hogy mit szeretne a Mindenható. Amikor az emberi érzelmek és gondolatok felülírják Isten tervét, akkor az nem valósulhat meg. Jézusnál azonban ez a „kell” mindent felülírt. Amikor feltekintett Zákeusra, akkor azt mondta neki, hogy nálad kell megszállnom. Zákeus élete pedig megváltozott. Egy másik alkalommal azt mondta Jézus, hogy a betegségtől megköttözött asszonyt meg kell szabadítani, az asszony pedig meggyógyult. Amikor megjövendőli kereszthalálát, akkor azt mondja, hogy „az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vettetnie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.” Az úrasztalától felolvasott igeszakaszban is azt hallottuk, amint Jézus feltette a kérdést: „Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” (Lukács evangéliuma 24. rész 26. verse) Megváltónk végigjárta azt az utat, amit kellett. Ez a kis történet is arról szól, hogy mindenki azt teszi, amit kell.

Kell. Jézusnak ott kellett hagynia a siker helyszínét. Több tanítványt szerzett és keresztelt, mint János. Micsoda eredmény. Micsoda büszkeség. Innentől kezdve már minden megy a maga útján. Jézus mégis úgy dönt, hogy onnan el kell mennie. Miért? Mert az Ő élete nem sikerről, meg nem eredményről szólt, hanem az üzenetről, hogy minél többen meghallják az evangéliumot, és az Ő élete nem a sokaságról szólt, hanem az egyes emberekről, akiket megszólított. Vajon mi ezt meg tudjuk-e tenni? Ott hagyni a külső eredményeket, sikereket csak azért, mert Istennek valami más terve van velünk?

Kell. Jézusnak Samárián át kellett mennie. Ez volt a legrövidebb út, mégsem használta senki. Nem akartak érintkezni a zsidók a „bűnös” néppel. Minden zsidónak el kellett kerülnie ezt a vidéket. Jézus azonban ezt a megbélyegzést, ezt a külső „kell”-et figyelmen kívül hagyja. Nekünk is figyelmen kívül kell hagynunk minden megbélyegzést, minden skatulyázást.

Olyan sokszor szembesültem azzal, amikor más iskolában tanító tanárok beszéltek egymás között. Na, ez a gyerek is olyan rendetlen, mint az apja volt. Aztán a hír elterjedve bélyeggé válik, ami terheli annak a gyerekeknek az egész életét. Ez a gyerek kifejezetten lusta. Nem jó ez semmire. Ez a vélemény aztán elterjed, és mindenki a magáévá teszi. A gyerek pedig hiába szeretne kitörni abbaól a skatulyából, amibe belehelyezték, nem tud. Jézus nem foglalkozott az előítéletekkel, a bélyegekkal, hanem tette azt, amit „kell”.

Hadd világítsam meg mindezt egy személyes történettel. Református gimnáziumba jártam, ahol volt nekem egy osztályfőnököm. Én nem voltam él-tanuló, nem voltam különösebben szorgalmas sem. A jegyeim sem tartoztak az élvonalba. Ez az osztályfőnököm azonban, mindennek ellenére folyamatosan azt mondta nekem, hogy „ennél azért többre vagy képes”. Ő volt az, aki már 17 éves koromban azt mondta nekem, hogy ő úgy látja, lelkésznek kell lennem. Én nem úgy láttam. Én mindent másként láttam. Most mégis azt mondom, hogy ő látott valamit, amit én csak sok évvel később fedeztem fel. Láta azt, amit Isten szeretett volna velem megtenni. Ő azt mondta, amit kell. Merjünk bátran átlépni a skatulyákon, az előítéleteken, és lássuk meg azt, amit Jézus lát bennünk.

Kell. Jézusnak annál a városnál és annál a kútnál kellett elfáradnia. Nem előbb és nem is később. Teljesen hétköznapi esemény, ami mégis egy magasabb tervnek a része. Csak itt tudott találkozni azzal az asszonnyal.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. január 20-án.

Vannak olyan élethelyzetek, amikor nem tudjuk, mi miért történik. Miért nem sikerül egy dolgot, amikor pedig készültünk rá. Azért, hogy még keményebben készüljünk, és még jobban rábízunk magunkat Jézus erejére. Van olyan is, hogy azonnal tudjuk, hogy mi miért történik. Amikor egy alkalommal vasárnap kihagytam az istentiszteletet a tanulás miatt, akkor nem kellett gondolkoznom azon, hogy miért nem sikerült a befektetett energiának megfelelően az a dolgot. Vannak külső dolgok, amik megmutatják nekünk, hogy hol tudunk találkozni igazán Jézussal.

Kell. Van olyan, hogy el kell fáradnunk. Amíg azt hisszük, hogy meg minden a saját erőből, addig nem találkozunk igazán Jézussal. Amíg azt gondoljuk, hogy a saját képességeinkkel mindent meg tudunk oldani, addig nem jutottunk el még Jézushoz. Amikor ott van a mindent felülíró fáradtság, és a következő napon ugyanúgy ott vannak a feladatok, akkor tudom, hogy senki más nem segíthet, csak Jézus. Senki más nem adhat erőt, csak Jézus.

Kell. Az asszonynak is aznap arra kellett mennie, hogy találkozzon Jézussal. Lehet, hogy minden nap arra járt. Lehet, hogy minden nap délben indult el. Mégis mehetett volna egy órával előbb, vagy később. Mehetett volna kora reggel. Mégis akkor indult el, mert akkor kellett odaérnie, mint amikor Jézus is ott ült a kútnál.

Nagyon jó érzés megtapasztalni azt, amikor akkor tesszük a dolgunkat, meg úgy tesszük a dolgunkat, amikor és ahogyan kell, hogy abban jelen volt Isten terve. Nem olyan régen történt, hogy egy temetés kapcsán azon gondolkodtam milyen éneket válasszak. Egy olyan ének került eléem, amit soha nem énekeltettem még. Valami miatt mégis úgy éreztem, hogy ezt kell elénekelnünk. Az alkalom végén kiderült, amit sem én, sem a családtagok nagy része nem tudott, hogy ez az ének volt az, amit az elhunyt minden este meghallgatott lefekvés előtt. Én nem tudtam miért, de ezt kellett énekelni. Azért, hogy a találkozás létrejöjjön, azért, hogy megértsük, sok mindent nem mi irányítunk, és mégis a lehető legjobban alakul.

Kell. A találkozásnak létre kell jönnie. Amíg nem éltem meg, hogy mit jelent Jézussal beszélgetni, mit jelent az, amikor Ő van jelen a hétköznapijaimban, mit jelent az, hogy az ő terve valósul meg, addig még nem tudom, hogy mit jelent ez a „kell”. A találkozás nélkül nem érzem a tervszerűséget. Anélkül az életem csak olyan, mint egy falevél a tó tetején. A hullám arra mozgatja, amerre akarja. Jézussal együtt viszont az életem olyan, mint a csónak, amelynek van kormányosa, irányítója, és biztosan vezeti a kikötő, a cél felé.

Kell. Ez tehát nem külső kell, nem az, amit nekünk mások mondanak, hiszen Jézus soha nem arra figyelt. Ő a belső kell-re, a felső kell-re figyelt. Sok külső „kell” van a mi életünkben is. A belső, a felső hang pedig azt mondja, amit Jézus üzen: találkoznod kell velem. Ő mindig kész a találkozásra. Legyen kész a mi lelkünk is. Úgy, ahogyan az egyik énekünk mondja: „találkozni jöttem Veled, Istenem. Te jól ismersz engem, s én kitárom a szívem. Itt vagyok Istenem, vizsgálj meg engem. Itt vagyok Istenem, leteszem életem. Itt vagyok Istenem, hogy halljam hangodat. Itt vagyok Istenem, hogy tegyem akaratodat.” És mi folytathatjuk: Itt vagyok Istenem, hogy megtegyem azt, amit „kell”.

Ámen!